

Víctor Nubla, un antídoto perfecte

L'editorial Males Herbes publica "Les investigacions del cap Pendergast", una obra que recull tots els viatges d'un detectiu emblemàtic

Víctor Nubla publica una segona novel·la a Males Herbes | Males Herbes

A hores d'ara parlar de Males Herbes (<http://editorialmalesherbes.com>) significa molt més que defensar un catàleg que està decidit a difondre, a través de les seves atrevides publicacions, els aspectes més lúdics, màgics i engrescadors d'una escriptura viva i submergida, tant en llengua catalana com en llengua estrangera. I és que Ramon Mas i Ricard Planas, responsables d'aquest projecte que no pensa defallir, estan decidits a crear una autèntica aventura literària plena d'ambició però també d'alegria. O sigui, literatura autèntica i indomesticable. Per aquest motiu, i molts altres, treballen amb els autors que els interessin, que els emocionin, i els defensen a ultrança al llarg dels anys, tot marcant un recorregut farcit de simfonies.

No és estrany, doncs, que un dels escriptors fundacionals del catàleg com l'irreverent, iconoclasta i activador de múltiples propostes literàries i musicals Víctor Nubla (Barcelona, 1956) (<http://www.hronir.org/portalcatal.htm>) torni amb el seu volum més destil·lat, *Les investigacions del cap Pendergast* (Males Herbes, 2016). Aquest seu darrer llibre en català recupera alguns dels personatges ja inclosos dins l'anterior *El regal de Gliese* (Males Herbes, 2012) (<http://editorialmalesherbes.com/V%C3%ADctor%20Nubla.php>) però sobretot recupera i aglutina, per primer cop, els casos del cap Pendergast, un detectiu de la Policia Científica Muntada del Canadà que havia protagonitzat alguns contes de Nubla apareguts dins del fanzine *Les Males Herbes*. A l'epíleg, l'autor promet més lliuraments de les gojoses peripècies d'una criatura fascinant i d'una cosmogonia germanívola.

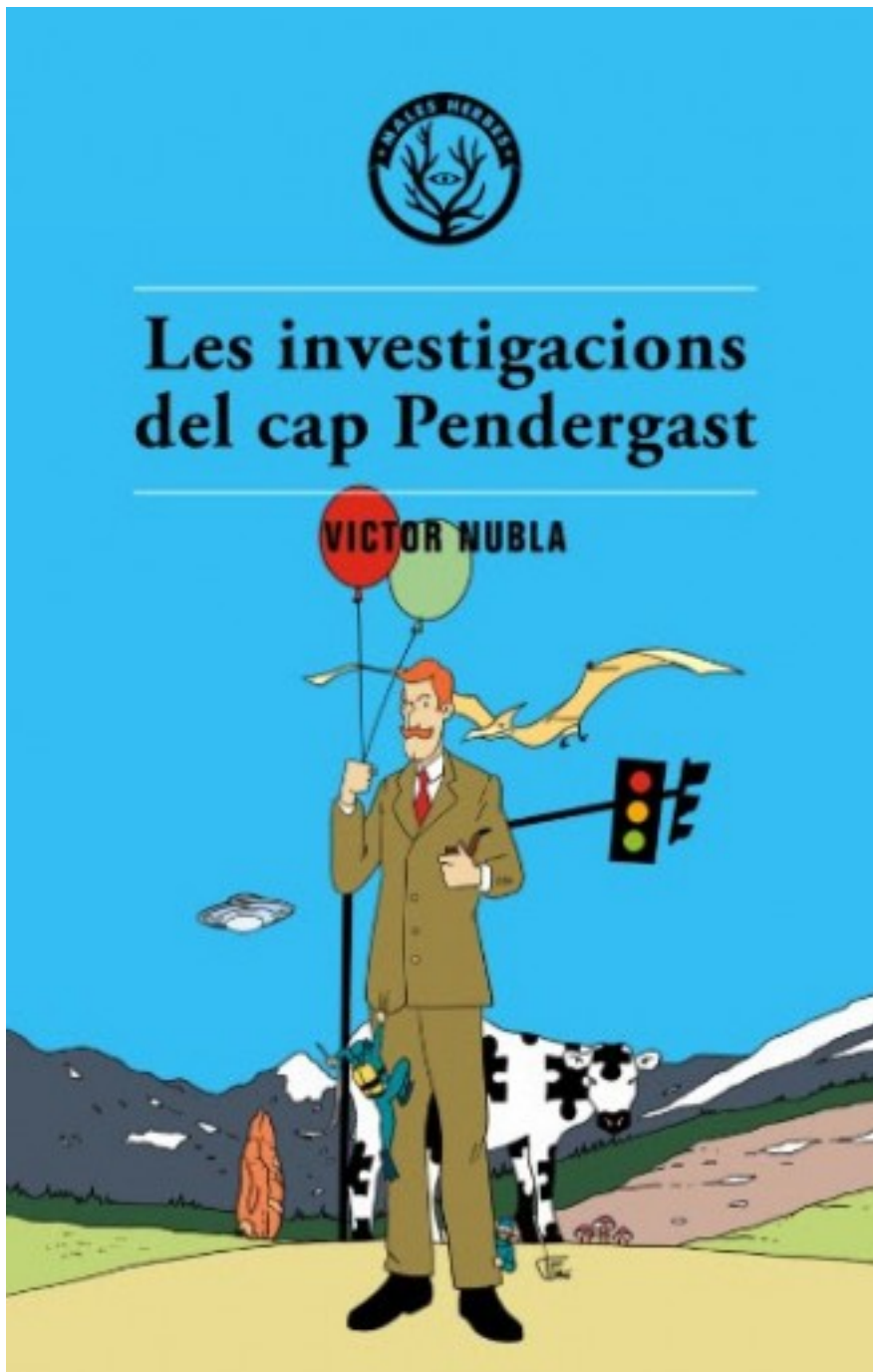
Un investigador entenyable

Els lectors detectaran que dins l'esperit del cap Pendergast s'irradia una mescladissa deliciosa de molts referents que Nubla concentra meravellosament bé: Anacleto, els espies impossibles de les pel·lícules de Jess Franco, *Mortadelo i Filemón*, Flanagan o fins i tot James Bond. El resultat és una espècie de Sherlock Holmes mediterrani, tot i ser estrictament canadenc, que sembla més preocupat per devorar banquetes pantagruèlics i licors exòtics entre animades converses plenes d'intel·ligència i erudició que per resoldre els casos paranormals que se li encarreguen de punta a punta del món. Per això llegir l'última creació de Víctor Nubla ens obliga a un *carpe diem* en què el viatge mateix és l'aventura i l'èxit final no depèn dels resultats. El cap Pendergast ens obliga a ser més conscients dels plaers quotidians com ja ho feia el Carvalho de Vázquez-Montalbán.

Ens trobem davant d'una llibertat literària anorreant, d'un gaudi dionisiac per l'escriptura en ella mateixa, un perfecte antídote contra la trista mediocritat castradora de l'autoficció. Perquè el cap Pendergast no té fam de realitat, com assegura el manifest de Shields, sinó que té fam de vida, que és diferent, i millor. Tanmateix els textos són d'una minuciositat gairebé obsessiva, fins al punt que Nubla es preocupa per descriure els ambients reals on es mou el cap Pendergast, i per això arriba al punt de respectar el sentit de direcció dels carrers, per exemple, o ens ajuda a entrar dins d'un bar xinès on hi ha un gos i un conill a la barra, un lloc que és famós precisament per aquestes dues bèsties.

En el fons, l'embolcall realistament lacerant de Nubla és combustible per a la fantasia, ja que tanta versemblança fa que aquesta mateixa fantasia tingui més potència i acaba erigint-se sota un mur de percepció encara més verídica. Llavors és quan dos bussejadors en miniatura acusats d'assassinat, un grapat d'accidentats viatgers que travessen el planeta sense proposar-s'ho, una enigmàtica vaca que parla o gran quantitat de criatures estranyes i ovnis no ens semblen tan descabellats. Al contrari, se'ns presenten com mostres d'una realitat perfectament assumible, mecanismes d'un engranatge perversament tendre.

El destí lògic d'una literatura incansable

Més de vint llibres i cent discs després, Víctor Nubla segueix incansablement amb la necessitat d'unir universos aparentment paral·lels i inaproximables, creant etiquetes noves i col·laborant amb diferents revistes i propostes artístiques de tota mena, des del cinema fins a la dansa. El corpus de la seva obra s'ha d'entendre com un compendi babilònic en què el gaudi escrit és la màxima expressió. I els referents literaris, alguns d'ells desvestits en veu alta dins *Les investigacions del cap Pendergast*, són múltiples: en un mateix espai poden conviure Jan Potocki, Stanislaw Lem, Nicolas Camille Flammarion, W. G. Sebald, Joseph Conrad, Ricardo Piglia o Xavier Theros, posem per cas.

Nubla no és un estilista però escriu amb estil, amb ànima, amb passió. Es deixa la pell en cada frase perquè el conjunt dels relats brillin amb fluïdesa i es llegeixin de cop i sense fre. Les recerques de sentit del cap Pendergast, des de Xangai fins a Barcelona, es devoren com una festa: més que llegir-se, llisquen. És molt possible que aquest Pendergast i *El viaje secreto de Elidan Marau a través del Mar de Leche* (Incorpore, 2016) siguin els seus dos millors llibres fins ara, nuclis engendradors de sentit de l'obra victornubliana, condensadors del seu quefer i del seu art, que es mou en tres vies: la patafísica, la màgica i la narrativa, que en els dos darrers volums esmentats s'uneixen en un mateix doll magne.